

Sygn. akt III KO 45/21

POSTANOWIENIE

Dnia 31 maja 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Igor Zgoliński

w sprawie **D. M.**,
oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. i in.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 31 maja 2021 r.,
inicjatywy przekazania sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu,
wyrażonej w postanowieniu Sądu okręgowego w B.
z dnia 12 maja 2021 r., sygn. akt III K (...),
na podstawie art. 37 k.p.k.

postanowił:

przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w G..

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w B. wystąpił z inicjatywą przekazania sprawy D. M. do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w G., z uwagi na stan zdrowia oskarżonego. W związku ze składanymi przez oskarżonego wnioskami o zniesienie kolejnych terminów rozprawy, motywowanymi złym stanem zdrowia, w celu zweryfikowania zgłaszanych przeszkód w uczestnictwie w rozprawie głównej, dopuszczono dowód z pisemnej opinii Zakładu Medycyny Sądowej w G., na okoliczność tego, czy oskarżony może brać udział w postępowaniu przed Sądem Okręgowym w B. ewentualnie w sądzie położonym bliżej jego miejsca pobytu, tj. przed Sądem Okręgowym w G. Z przedłożonej opinii lekarskiej wynika, że u oskarżonego stwierdzono wielopoziomowe zmiany zwyrodnieniowe w obrębie odcinka lędźwiowo – krzyżowego kręgosłupa z podejrzeniem ześlizgu na

poziomie L5/S1 kręgosłupa, z brakiem stabilizacji tego odcinka kręgosłupa, obustronną rwę kulszową oraz niedoczulicą w zakresie unerwienia nerwu S1 w aktualnym badaniu neurologicznym, stan po dwukrotnym zabiegu neurochirurgicznym: lewostronnej laminektomii L5 oraz obustronnej przezskórnej stabilizacji transpedicularnej L5-S1. Z uwagi na stan zdrowia oskarżonego biegli uznali, że nie jest wskazane, by podróżował transportem komunikacji publicznej, jak również w warunkach konwoju, a należy rozważyć uczestnictwo oskarżonego w czynnościach procesowych w sądzie znajdującym się najbliżej jego miejsca zamieszkania. W ocenie biegłych należałoby nadto umożliwić oskarżonemu uczestnictwo w tychże czynnościach w pozycji siedzącej, w miarę możliwości na najniższych kondygnacjach budynku lub w pobliżu windy.

Powyższe okoliczności stanowiły asumpt do wyrażenia przez Sąd występujący poglądu o zmateralizowaniu się przesłanki określonej w art. 37 k.p.k., uzasadniającej przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu. Jako dobro wymiaru sprawiedliwości postrzegać należy w tym wypadku potrzebę przeprowadzenia procesu, co w przypadku pozostawienia sprawy w gestii Sądu właściwego wydaje się mało realne.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Inicjatywa Sądu Okręgowego w B. była zasadna. Zgodzić się trzeba z twierdzeniem, że nie tylko potrzeba zagwarantowania obiektywizmu orzekania oraz związanej z tym dbałości o społeczny odbiór funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości zawiera się w przesłance określonej w art. 37 k.p.k. W jednakowym stopniu aktualizuje ją także konieczność sprawnego przeprowadzenia postępowania przed sądem i wydania rozstrzygnięcia w przedmiocie odpowiedzialności karnej oskarżonego w rozsądnym terminie (art. 2 pkt 4 k.p.k.).

W niniejszej sprawie niewątpliwie na tym ostatnim polu wystąpiły trudności, których przyczyną był stan zdrowia D. M. Uniemożliwił Sądowi właściwemu realizację powyższej zasady, gdyż z uwagi na niemożność stawienia oskarżonego, który deklarował chęć uczestnictwa w rozprawie, znoszono wyznaczone terminy (k. 211, 260) lub rozprawę odraczano (k. 275). W konsekwencji zasięgnięcia opinii biegłych o aktualnym stanie zdrowia oskarżonego i możliwością uczestniczenia w czynnościach procesowych biegli

sformułowali wnioski, które – jakkolwiek nie przybrały formy kategoriycznych twierdzeń, lecz sprowadzały się do zaleceń - niemniej jednak prowadzą do wniosku, że poruszanie się oskarżonego jest utrudnione (z pomocą kuli) i niewskazane jest podróżowanie przez niego środkami komunikacji publicznej na tak znaczną odległość (G. – B.). Wspomnieć należy na marginesie, że co prawda w obecnym stanie prawnym (art. 374 § 1 k.p.k.) w realiach niniejszej sprawy uczestnictwo oskarżonego nie jest obowiązkowe, jednakże w sytuacji, w której oskarżony wyraża wolę korzystania z przysługującego mu uprawnienia w sposób czynny i aktywny, obowiązkiem Sądu jest zapewnienie mu realizacji tegoż uprawnienia (art. 6 k.p.k.).

Wobec zaistnienia obiektywnej przeszkody, powodującej, że osądzenie sprawy z respektowaniem normy określonej w art. 2 pkt 4 k.p.k. mogłoby okazać się niemożliwe, co pozostawałoby w oczywistej kolizji z wymienionym w art. 37 k.p.k. dobrem wymiaru sprawiedliwości, konieczne było przekazanie sprawy do rozpoznania innemu Sądowi, przed którym realne stanie się sprawne przeprowadzenie procesu, tj. Sądowi Okręgowemu w G.